

Sygn. akt II Cz 208/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy egzekucyjnej

z wniosku wierzycielki A. K.

przeciwko dłużnicze K. K.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy P. H. w sprawie Kmp 16/03

na skutek zażalenia wierzyciela

od postanowienia Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 13.02.2013 roku, sygn. akt XII Co 45/13

postanawia:

1. oddalić zażalenie.

2. zasądzić od wierzycielki na rzecz dłużniczki kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt II Cz 208/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 13.02.2013 roku sprostował oczywistą omyłkę pisarską w postanowieniu z dnia 11.01.2013 roku o umorzeniu postępowania wywołanego skargą na czynności komornika oraz uzupełnił to postanowienie dodając punkt 2, na mocy którego zasądzono od wierzycielki na rzecz dłużniczki kwotę 177 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą na czynności komornika.

W uzasadnieniu Sąd podał, że wobec oczywistej pomyłki pisarskiej wystąpiła konieczność sprostowania błędnie wpisanej do postanowienia z dnia 11.01.2013 roku sygnatury akt komornicznych. W ocenie Sądu Rejonowego zasadnym był również wniosek dłużniczki o uzupełnienie postanowienia, albowiem Sąd nie zawarł w nim rozstrzygnięcia o kosztach postępowania mimo takiego wniosku ze strony pełnomocnika dłużniczki. Sąd wskazał, że to umorzenie postępowania egzekucyjnego przez komornika i uchylenie przez niego zajęcia świadczenia emerytalnego dłużniczki

doprowadziło do bezprzedmiotowości złożonej przez dłużniczkę skargi. W tej sytuacji zgodnie z art. 98 § 1 kpc to wierzyciela należy uznać za stronę przegrywającą i to on jest zobowiązany zwrócić dłużniczce poniesione przez nią koszty postępowania skargowego. Dlatego też na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 351 § 2 kpc i na podstawie art. 770 kpc w zw. z § 10 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd Rejonowy uzupełnił postanowienie o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zaliczając do niezbędnych i celowych kosztów opłatę od skargi w kwocie 100 zł, minimalne wynagrodzenie pełnomocnika – 60 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik wierzycielki, domagając się jego zmiany i oddalenia wniosku dłużniczki o zasądzenie kosztów postępowania na jej rzecz. Wierzycielka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania – art. 98 § 1 kpc poprzez uznanie, że poniesienie kosztów, których zasądzenia domagała się dłużniczka było uzasadnione. Z uzasadnienia zażalenia wynika, iż w opinii wierzycielki można by ją uznać za stronę przegrywającą postępowanie gdyby do umorzenia postępowania egzekucyjnego doszło po wszczęciu przed Sądem Rejonowym postępowania ze skargi, która wniesiona jednak została w dniu 28.12.2012 roku a postępowanie egzekucyjne umorzono w dniu 27.12.2012 roku.

W odpowiedzi na zażalenie dłużniczka wniosła o jego oddalenie oraz zasądzenie od wierzycielki kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż potrzebę obrony praw dłużniczki wywołał zajęcie przysługujących jej świadczeń emerytalnych, o czym dowiedziała się z zawiadomienia odebranego w dniu 21.12.2012 roku. Dłużniczka w momencie składania skargi na w/w czynność komornika nie posiadała informacji o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Odpis postanowienia o umorzeniu wydanego w dniu 27.12.2012 roku doręczono dłużniczce w dniu 03.01.2013 roku. W ocenie pełnomocnika dłużniczki w chwili wniesienia skargi była ona w pełni uzasadniona okolicznościami sprawy. Niepodjęcie obrony narażało, bowiem dłużniczkę na uszczuplenie środków uzyskiwanych z jej jedyne go źródła utrzymania. Zdaniem dłużniczki to wierzycielka winna być traktowana jak strona przegrywająca, skoro zajęcie wierzytelności nastąpiło w dniu 19.12.2012 roku tj. w chwili gdy nie istniał już tytuł wykonawczy stanowiący podstawę prowadzenia egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za bezzasadne.

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi na czynności komornika zastosowanie mają w myśl z art. 13 § 2 kpc zasady ogóle wskazane w art. 98 kpc, zgodnie, z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż to wierzycielka winna być traktowana tak jak strona przegrywająca sprawę. Egzekucję w niniejszej sprawie wszczęto na podstawie postanowienia o zabezpieczeniu wydane go przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 30.10.2012 roku. W przypadku tego typu tytułów wierzyciel musi się liczyć z możliwością ich zmiany w toku procesu lub nawet uchylenia na skutek wniesione go przez dłużnika zażalenia. W przypadku wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie zmienione go następnie postanowienia o zabezpieczeniu może dojść do sytuacji, w której dłużnik jest zmuszony do obrony swoich praw na skutek podejmowane go w toku postępowania czynności przez komornika sądowe go. W toku postępowania ze skargi na czynności komornika dłużnik ma prawo do ustanowienie go pełnomocnika procesowe go, a koszty z tym związane winien ponieść wierzyciel o ile można go uznać za stronę przegrywającą sprawę ze skargi. Jest to oczywiste w sytuacji, gdy skarga zostanie uwzględniona.

W niniejszej sprawie natomiast nie doszło do merytoryczne go oceny złożone go przez dłużniczkę skargi albowiem przed jej rozpoznaniem komornik umorzył postępowanie na wniosek wierzyciela, co spowodowało upadek zaskarżone go przez dłużniczkę czynności komornika.

Dla oceny zasadności wniosku dłużniczki o przyznanie kosztów postępowania wywołanego skargą na czynności komornika ma znaczenia, jaka była przyczyna decyzji wierzycielki wnoszącej o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Podstawę takiej decyzji wierzycielki stanowił fakt uwzględnienia zażalenie dłużniczki na postanowienie o zabezpieczeniu i oddalenia wniosku o zabezpieczenie, co nastąpiło w dniu 09.12.2012 roku. Oznacza to, iż tytuł na podstawie, którego wszczęto postępowanie egzekucyjne przestał istnieć i to jeszcze przed podjęciem przez komornika zaskarżonej czynności. Gdyby wierzycielka nie złożyła wniosku o umorzenie egzekucji Sąd Rejonowy musiałby wobec tego skargę dłużniczki uwzględnić.

Dlatego też nie ma wątpliwości, iż dłużniczką winna być w niniejszej sprawie uznana za stronę wygrywającą sprawę, a Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił jej wniosek o uzupełnienie postanowienia z dnia 11.01.2013 roku w zakresie kosztów postępowania.

Na marginesie wskazać należy, że dłużniczka, aby w sposób prawidłowy chronić swoje prawa musiała złożyć skargę na czynności komornika, skoro termin do zaskarżenia tej czynności upływał. Dłużniczka nie mogła przewidywać, iż wierzycielka we właściwym czasie złoży stosowny wniosek o umorzenie postępowania tak, aby nie doprowadzić do uszczuplenia jej zajętych dochodów. Dłużniczka już po upływie terminu do wniesienia skargi otrzymała postanowienie komornika o umorzeniu postępowania.

Wobec powyższego na mocy art. 397 § 1 i 21 kpc w zw. z art. 385 kpc i art. 13 § 2 kpc zażalenie wierzycielki jako bezzasadne należało oddalić.

Na mocy art. 108 § 1 kpc i § 12 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu należało orzec jak w punkcie 2 postanowienia.